

Forslaget til folketingsbeslutning havde følgende ordlyd:

„Folketinget opfordrer regeringen til at oprette en fond til finansiering af fremtidsforskning.

Fondens midler anvendes til finansiering af forskningsopgaver i forsknings- og planlægningsinstitutioner såvel inden for som uden for den offentlige sektor. Fonden afgiver beretning til folketingets udvalg angående videnskabelig forskning.“

Forslaget var en genfremsættelse af et i folketingsåret 1968-69 fremsat forslag. (Se folketingsårbogen 1968-69 s. 680). I bemærkningerne til forslaget nævnes som presserende opgaver for en sådan forskningsfond: Trivsels- og miljøproblemer, samfundsplanlægning på baggrund af befolkningsudviklingen, transplantationer og forskning i problemstillingen omkring den mest effektive udnyttelse af fremtidens private og offentlige investeringer.

Under 1. behandlingen oplyste *undervisningsministeren*, at det udvalg, der i forrige samling havde behandlet det tilsvarende forslag, havde anmodet ham om at nedsætte en arbejdsgruppe, som nærmere kunne definere og redegøre for de opgaver, som en fremtidsforskning måtte tage sig af. I den anledning havde han anmodet Forskningens Fællesudvalg om at tage arbejdet op, og han kunne meddele, at Forskningens Fællesudvalg havde gjort dette, og at resultaterne af overvejelserne ville blive bekendtgjort i en betænkning, som måtte forventes at foreligge omkring nytår. Foruden de opgaver, der var nævnt i bemærkningerne til forslaget, nævnte ministeren som eksempler: prognoser vedrørende naturressourcer, befolkningsstudier, herunder både den totale udvikling i befolkningen og befolkningsforskudninger på grund af urbanisering o. lign. Et spørgsmål som udvikling af forbrugsmønstre måtte vel også være en opgave for fremtidsforskningen. Med hensyn til oprettelse af en fond, så fandt ministeren, at så længe man ikke vidste noget mere bestemt om, hvilke opgaver fremtidsforskningen skulle gå i gang med, så var det et for spin-kelt grundlag at oprette en fond på. Det afgørende var dog, at man for et par år siden ved at oprette Forskningens Fællesudvalg og centraludvalget for forskningsrådene havde gennemført en koncentration. Denne koncentration burde man holde fast ved, indtil man havde overbevisende argumenter for, at det ville være nødvendigt at oprette en fond yderligere.

Bøgholm (KF) fandt, at forslaget var et prisværdigt initiativ. Man ville gå ind i forhandlingerne med ønske om at få noget ud af det, men der var mange vanskeligheder.

Johan Philipson (V) var ligeledes positiv over for de tanker, der lå bag forslaget. Venstre mente dog ikke, at der var behov for en særlig fond.